

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

19. De Nabopolassari regis Babyloniorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

leuatam fuisse adornatam. Neque verò idcirco Nabonassarum senos regnasse putandus est, quod primus Merodachi in annum 27. disse dicatur. Hic enim 27. annus ab Epocha Nabonassari, qui non regnavit, deducitur, sicut & anni sequentium regum, y. g. Angulsi primus scribitur 719. Nabonassari, ad quem sine dubio Nabonassarum non peruenit. Quare ijs non assentior, qui censent Merodachum bonassaro regnasse, aut munera Ezechia missa, vsque ad huius annum esse: quorum posterius Seratio magis arridet, esto non omnino verum, & addat: qui scripserunt hunc Merodachum in Babylonia regnum occupasse, ex Pseudo-Beroso, & Pseudo-Philone decepti sunt.

QVÆSTIO XIX.

De annis Nabopolassari.

Doctrina
Ptolemæi
notanda.

1. Ptolemæus libr. 5. Almg. cap. 14. tradit Lunam defecisse anno Nabopolassari, 127. Nabonassari, die Athyr secundum Ægyptios 28. intellige anno ante Christi Epocham 621. die 22. Aprilis. De hoc anno Nabonassari & die prædicto comissa, dubitare non sine vnanimitate tabularum, quas vsurpant Mathematici consensus. In annis tamen Nabopolassari ad sacram historiam applicandis auctorum præsertim veterum defudat industria, ac plurima in medium producit: e quibus delibabo.

Opinio
Tornielli.

2. Torniellus ad annum m. 3429. numer. 2. contendit hunc regem Nabopolassari vocat, fuisse Nabuchodonosorem, qui ante Ch. Hierosolymam euertit: quia ex sententia contraria, ait penitus destruxisse Ptolemæi Epocham ab ipso Nabonassaro deductam, & consequenter omnem chronologicam, quam ex cælorum motibus, per annos prædicta Epochæ obseruata, Imperatorque Scaliger, subaudi cum alijs, qui idem sentiunt. Nam Ptolemæus ex Ptolemæi septimum Cambysis componit cum 225. ætæ Nabonassari, annum Nabopolassari cum 246. & tricesimum primum, cum 257. Hæc autem Epochæ posita, qua Nabopolassarum parens Nabuchodonosoris esse putatur, pereri nullo modo posse affirmat, sed irritò conatu.

Explicatur
& res-
solvitur.

3. Putat enim Torniellus annum illum 5. Nabopolassari lunæ defecisse non tantum fuisse quintum Nabuchodonosoris, & sic suam doctrinam Ptolemæi confirmatam: quod longe à vero distat. Nam Ptolemæus in suo catalogo regum Babyloniæ Nabopolassaro proxime Nabuchodonosorem subrogat, ei que tribuit annos 43. tum subiungit Iluaro dach, ita vt si de Ptolemæi sententia agatur, nullus dubitandi locus

...quin iste Nabopolassar fuerit parens aut saltem *quos* prædecessor Magni Nabuchodonosoris, & 21. annos aut 29. regnauerit, quot partem Nabuchodonosoris regnasse fatetur Toraniellus, cum alijs iam iam numer. 5. laudandis. Nec est quod quisquam dicat Nabuchodonosorem illum qui Iudæos in Babilonicam abduxit seruitutem habuisse filium eiusdem nominis illarum rerum gestorem, quas antiquissimi Scriptores, Berofus, Megasthenes, Diocles Nabuchodonosori adscribunt. Nā Toraniellus an. m. 3408. n. 1. contra Historiā Scho- lasticam discretè assentitur Pererio in cap. 5. Danielis, neganti vllum fuisse Nabuchodonosorem eiusdem cum parente nominis, cui præclara illa gesta attri- buti possint. *Quantum ad hoc inquit Toraniellus, verissimum est, quod sacra & profana historia vnus tantum Nabuchodonosoris mentionem facit.* Plurium autem men- tionem profani Scriptores facerent, si Nabopolassarus esset Magnus Nabuchodonosor: Ptolem. enim ei qui Nabopolassarō successit, 43. annos imperij deputat, quod nulli conuenit, præterquam illi qui ab antiquis scriptoribus ce- lebratur. Si quæ fides igitur habenda est Ptolemæo, Nabopolassar non fuit Nabuchodonosor Magnus, sed parens illius, vt bene præter alios docet, con- trariæque opiniones referat Petauius lib. 9. cap. 58.

4. In eorum enim sententia, qui Nabopolassarum censent genitorem Magni Nabuchodonosoris fuisse, Epocha Nabonassari ad annum 747. ante Chr. affixa, notandis astrorum motibus constanter retinetur, & inde series annorum Nabonassari ita deriuatur, vt ne vnus quidem diei error deprehendatur. Cyrum anno 1. Olymp. 55. regnum apud Persas cepisse, & triginta annos non amplius administrasse, omnium antiquorum consensu, exploratum habetur. Vnde fit, vt Cambyfes Cyro successerit anno ante Chr. 529. quo annus ætæ Nabonassari 219. die 3. Ianuarij, & 4. Olymp. 64. diebus æstiuus aperiebatur, suffragante Ptolemæo, dum in suo Canone Imperium Cyri claudit anno 218. Nabonassari; Cambyfis & Magorum tem- pora ex Ptolemæi aliorumque sententia, octo annorum fuit. Sic anno ante Chr. 511. Darius Hystaspis rerum potitus est, quando iniit annus Nabonassari 217. prima Ianuarij, & 228. die 31. Decembris, æstate verò quartus Olymp. 64. Optimè igitur Ptolemæus annos Cyri, Cambyfis, Darij ad ætatem Nabonassari accommodat, siue idem faciat de annis Nabopolassari, siue non.

Nabopolassar parens Magni Nabuchodonosori.

Regnat annos 21.

Philippi

Chronologia Testamenti

IV
7

quibusdam exemplaribus notari 25. apud Ptoleum, Bene autem monent, cum 21. annos solum regnasse, reliquos fuisse ei cum antecessoribus. Hunc autem fuisse Nabopolassarum clarè Berofus & Ptolemaeus testantur, quibus assentior, quod facere debent ij, qui annos 70. fecerint, & ab entronisimo Magni Nabuchodonosoris vsque ad laxatam captivitatem & qui totidem à casu Templi ad annum 2. Darij Hzstaspis enumerant.

Quaestio.

6. Remanet tamen difficultas, quam objicit Tornellus, quomodo annus quintus Nabopolassari in 127. Nabonassari incidere liceat, si Nabopolassari, esset 123. Nabonassari, huic numero si addantur 21. annus 144. Nabonassari, idè primus Nabuchodonosoris. Hoc autem non potest. 7. Cambysis, vicesimus & tricesimus primus Darij non bene congruat annis Nabonassari. Verum similes difficultates nõ effugit Tornellus, quidem Ptolemæus dat Cyro annos 9. Monarchiæ; Tornellus 7.

Notabile ex Ptolemaeo.

Mnemoni tribuit ille annos 46. Tornello 40. Annus 1. Ochi est 390. Nabonassari; Tornello primus Olymp. 10. 4. quo iniit annus Nabonassari, die 22. Nouembris. Quare ad id tandem recitandum est, q. 17. n. 4. adnotabam, nimirum, in aliquorum regum Epochis Ptolemaei historica & accurata supputatione paucolorum annorum spatio recitatum factum in Nabopolassaro, qui si 21. annos solidos imperauit, quod citius citius ad principatum euectus est, quam à Ptolemæo notetur, nisi annum 21. regni incepit tantum. Esto ad venandas eclipses Ptolemaeus ipsam Nabonassari ab ea Epoche, quam semel constituit, constanter Calculos suos ex professo, vt Mathematicus accuratè digerit, rebus regumque tempora spectantibus sua ratiocinia quandoque aspergit, ac tunc modo populari computo, crassaque Minerua, magis de viciis astrorum motibus, quam de triennio in rebus humi gestis, sollicitus est, tant quæ Opusc. de annis Dom. Nabonassari &c. annotabam cap. 13. notat.

Conclusio.

7. Existimo igitur Nabopolassarum annos 21. saltem inchoantem lunam defecisse anno præter propter regni illius quinto; rigida auctoritate octauo labente. Sicut Artaxerxi Mnemoni successit Ochus Nabonassari 390. quem vulgari modo exprimit Ptolemæus, sed præter citius. Similem in Ptolemæo, puta morem supputandi rationem, Nabopolassaro tacitè admittit Petauus, dum ei 21. annos tribuit, & primus Nabuchodonosoris primordia anno Periodi Iulianæ 4107. 23. Ianuarij cœpit annus 141. Nabonassari. Hinc si 20. annos fuisse circa 121. annum Nabonassari, regni gubernaculis manum admodum polassarum. Caluissius anno Nabonassari 140. æram Nabuchodonosori picatur, & Capellus annum 18. Nabopolassari cum primo Nabuchodonosoro.

M. PR

hinc
not. 30

componit, nempe ex Ptolemaei calculo minus accurato, quoad initium regni Nabopolassari. Forte quispiam suspicabitur eclipsin illam errore graphico non anno 1. Nabopolassari, pro 7.

8. Quoto anno Nabonassari decesserit Nabopolassar, ex Canone Mathematico definiti non potest: siquidem exemplaria inter se discrepant. Nullis auctoribus in hoc negotio, Torniellus, Salius, Petavius; nec ego: ab omnibus concedunt Sethus & Capellus. Porro ex dictis habemus Nabopolassarum regnasse annos 21. saltem inchoatos, eundemq; fuisse parentem Nabuchodonosoris Magni, à nonnullis Nabulassarum, aliàs Nabuchodonosorem appellatum; quando autem obierit constabit ex quaestione sequenti, sub finem nuna. Vide notas in Ierem. cap. 32. v. 1. num. 2.

QUESTIO XX.

De initio & duratione regni Nabuchodonosoris.

ANnum primum Nabuchodonosoris, quartum Ioakim regis Iuda, & viceesimum tertium a. 13. Iosiaz, inter se aliquo modo concurrere, fide indubitata facit Ieremias cap. 25. v. 1. Verbum quod factum est ad Ieremiam de cunctis populo Iuda, in anno quarto Ioakim filij Iosia regis Iuda. (ipse est annus primus Nabuchodonosor regis Babylonis.) Et v. 3. A tertio decimo anno Iosia filij Amon regis Iuda, vsq; ad hunc diem, iste tertius & viceesimus annus. Ita habent Latina, fons Hebraeus, & quaedam Graeca: quaedam verò, vt translatio Septuaginta Sixti V. mentionem Nabuchodonosoris non faciunt; sed neque negant, quod alij codices exprimunt. Vtrum autem iste primus Nabuchodonosoris annus partim cum tertio & quarto, an partim cū hoc & quinto Ioakimi cōueniat, in quaestione ponitur.

De obitu Nabopol. dubium.

Annus 1. Nabuchod. den. attingit 4. Ioakim.

1. Opinio.

Reiicitur.

Notanda ex Iosepho.

2. Anno tertio Ioakim Nabuchodonosorem regnare cepisse sentiunt nonnulli, vt Sanctius 4. Reg. 24. v. 1. Ribera Nahum 2. Pererius Praefat. in Danieli & cap. 1. Sa ibidem, vbi legitur: anno tertio Ioakim regis Iuda venit Nabuchodonosor rex Babylonis in Ierusalem & obsedit eam. Ex hoc tamen vnico Danielis oraculo non potest efficaciter probari, anno tertio Ioakim fluente Magnum Nabuchodonosorem iam regnandi initium dedisse, cum eiusmodi verborum complexio intelligi possit, de eo mox rege futuro, quippe qui viuente adhuc parente bellum in Iudaea gessit, tum accepto de obitu patris sui nuncio confectum Babylonem reuersus & tum primum regni administrationem suscepit, anno tertio Ioakimi iam transacto, vt mox ex Beroso colligemus. Vt igitur solidiora huius quaestionis fundamenta palam fiant, quaedam ex profana, quaedam ex sacra historia proponam, vt suauius inde veritatis splendor affulgeat.

3. Iosephus lib. 10. Antiq. cap. xi. ex Beroso lib. 3. rerum Chaldaicarum hæc scribit. Pater Nabuchodonosorus (apud Eusebium est Nabopolassar, vt Quest. Chron. P. 2. bene

ilippi

inologia testamenti

IV

